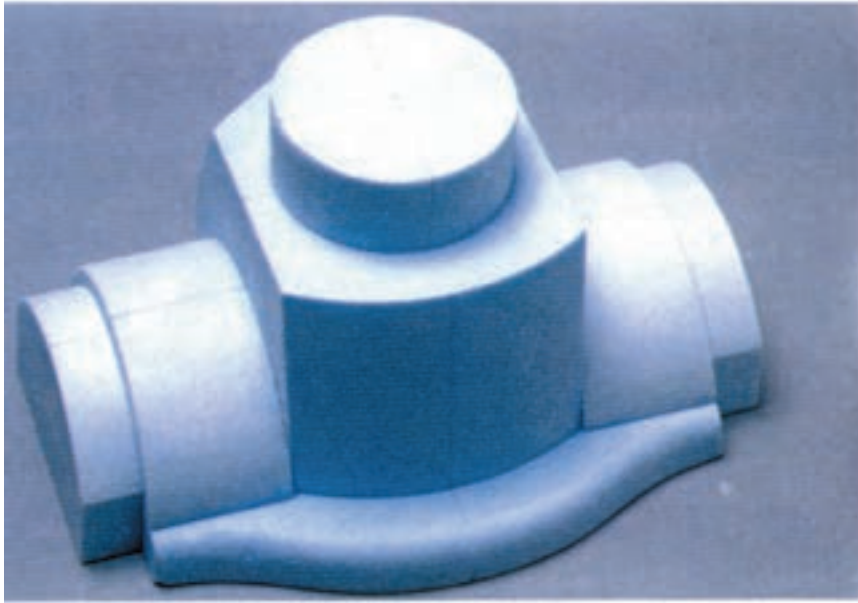

ساخت مدل بلوفومی به روش تکمیلی با خمیر

۳- تکمیل مدل ساخته شده از قطعات بلوفوم - مونتاژ نهایی

۱- برش قطعات از پیش طراحی شده از بلوفوم

۲- مونتاژ قطعات فومی ساخته شده

۶- خمیر روغنی (خمیر مجسمه سازی) را با دست به سطح قطعه فشار دهید.

۴- از چسب چوب برای آستر و استحکام رویه استفاده کنید.

۵- هسته بلوفومی را روی یک صفحه پلاستیکی ثابت کنید.

۹- از صابون مایع برای لغزنده کردن سطح مدل تکمیل شده استفاده کنید.

۸- با یک کاردک پلاستیکی دارای انحنای، سطح مدل را صاف کنید.

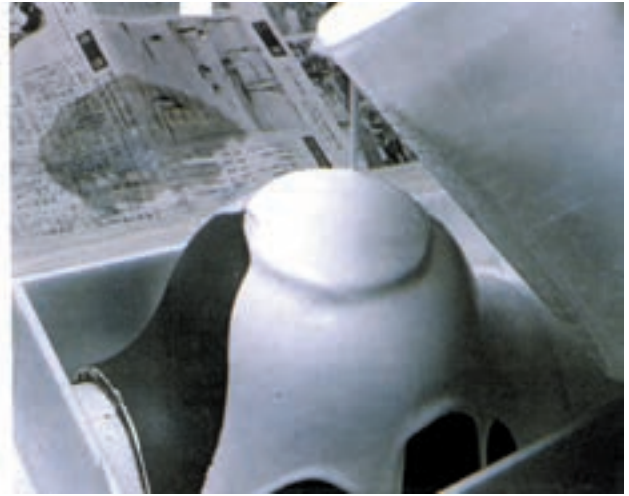

۷- از یک تیغه پلاستیکی به ضخامت یک میلیمتر به عنوان شابلون^۱ لبه گیری مدل استفاده کنید.

۱- شابلون: وسیله ای ساخته شده از مقوا یا پلاستیک، چوب، فلز و امثالهم که برای بررسی، مقایسه و فرم دادن تهیه و به کار گرفته می شود.

۱۱- با استفاده از کاردک گچ ریخته شده در قالب را یک دست کنید.

۱۰- گچی را که از قبل آماده کرده‌اید روی سطح مدل قاب شده بریزید.

۱۳- زیربهای سطح قالب گچی را پس از خشک شدن گچ با سنباده برطرف کنید.

۱۲- پس از خشک شدن قالب گچی، آن را با اندکی حرکت دادن از روی مدل بردارید.

۱۵- درون قالب آماده شده که ماده جدا کننده خورده، گچ بریزید.

۱۴- مرحله ایجاد لایه جداکننده سطح داخلی قالب را برای جدا شدن به صابون مایع آغشته کنید.

۱۶- گچ را درون قالب یک دست کنید.

۱۷- با یک تیغه فلزی مناسب سطوح اضافی را بتراشید.

۱۹- پس از گرفتن گچ، با چکش به آرامی و با دقت قالب را شکسته و قطعه را خارج سازید.

۱۸- قبل از آن که گچ به طور کامل سفت شود با تیغه ای کمانی شکل و دنداندار، سطوح ناخواسته را بتراشید.

۲۱- سطوح داخلی لازم کاربردی را صاف کنید.

۲۰- سطح خارجی قطعه را پس از خشک شدن به آرامی با یک تکه سنباده بسابید.

۲۲- لبه قطعه را بررسی کنید و مطمئن شوید بقیه اجزای مدل به خوبی با آن جفت می‌شوند.

۲۳- قطعه تکمیل شده

شکل ۲۵- در این شکلها می‌بینیم که هسته یک ماکت از بلوفوم و روکش خمیر برای قالبگیری با گچ و سپس ساخت قطعه گچی چه مراحل را طی می‌نماید.

بالکلی (Boleclay)

دارد. انواع دیگر آن با نامهای، Deltaclay، Alfaclay و معمولاً در رنگهای قهوه‌ای مایل به قرمز یا گل ماشی و به شکل استوانه یا مکعب مستطیل‌های نیم‌کیلویی یا بزرگ‌تر، به فروش می‌رسد.

خمیری غیرچرب است که با سختیهای مختلف در دسترس می‌باشد و برای ساخت ماکت و مدل، کاربرد وسیعی

مراحل ساخت یک مدل با بالکلی

۱- فرم اولیه مدل با حجمی از بالکلی

۲- مشخص نمودن تقریبی خطوط اصلی مدل

۳- با استفاده از راهنمایی خطوط، مدل برای رسیدن به طرح نهایی تراشیده می‌شود.

۴- برای اطمینان از تراز بودن خطوط روی مدل از وسیله‌ای شبیه آنچه در شکل آمده است استفاده می‌شود. (کولیس پایه‌دار)

۵- به‌طور متناوب تقارن سطوح مدل بررسی و تراشیده می‌شود.

۶- در این تصویر، رخ مدل به وسیله ابزار پرداخت نهایی و کار می‌شود.

۷- با استفاده از زه‌وار خطوط اصلی روی مدل اجرا می‌گردد.

۸- با قرار دادن یک صفحه رنگی، پنجره‌های مدل ساخته شده است.

۹- مدل تکمیل شده

شکل ۲۶- مراحل ساخت یک ماکت از جنس خمیر بالکلی نرم و مشمع‌های رنگی کشی

ابزار مدل‌سازی (Modeling Tools)

و تراشنده‌ها و نوع سخت آن را با ابزار و دستگاه‌های بزرگ ماشینی، تراشیده و شکل می‌دهند. از حرارت هم برای نرم کردن و سهولت شکل‌پذیری استفاده می‌شود منابع حرارتی یا به صورت فرهای ثابت هستند و یا به صورت سشوارهای صنعتی و دستی. فرهای ثابت دمایی بین 8° - 4° درجه سانتیگراد دارند و در ابعاد مختلفی طراحی و ساخته شده‌اند.

ابزار مختلفی برای باربرداری از گل و خمیر به کار می‌رود که سفتی مواد و شکل مدلها، ابزار باربرداری آنها متفاوت است. در کار مدل‌سازی استفاده از انواع خط‌کشها، سوهانها، منحنی‌یابها، شابلونها و... رایج است. لیکن این نوع خمیرها را بسته به وسعت سطح و سختیشان با ابزار و آلات دستی مثل تیغها

- ۱- ابزار سیمی برنده گل و خمیر ۲- ابزار تسمه‌ای تراشنده گچ و بالکلی (یک روی آن تیز و روی دیگر آن، اره‌ای شکل است).
- ۳- کارد مدل‌سازی (برای گذاشتن گچ، گل و خمیر) ۴- لیسه ۵- لیسسه لاستیکی برای ایجاد قوسهای مختلف ۶- گونیای فلزی

شکل ۲۷- برخی از ابزارهای مدل‌سازی کار بر روی خمیرهای نرم و سفت

ممکن است تغییر کند. اگر مقدار آب کمتر باشد استحکام گچ افزایش پیدا می‌کند. اگر قرار است که سطح کار سنباده زده شود تا سطح نهایی صافی به دست آید، گچ نرم مطلوب‌تر است. در این صورت، مخلوطی که در نهایت به کار می‌رود دارای آب بیش‌تری است. هر نوع افزایش لایه به سطوح قبلی را باید با ترکیب مخلوط گچ و آب به همان نسبتی که برای آخرین لایه پوشش سطح به کار رفته، تهیه نمود. لایه‌کشی با مخلوطی که آب کمتری دارد باعث ایجاد نقطه‌هایی خواهد شد که غالباً با سنباده صاف نمی‌شود و صافی سطح نهایی در پایان به صورت صاف و یکنواخت در نمی‌آید و مهم‌تر آن‌که، اگر میزان آب در دفعات مختلف تغییر یابد، هنگام تراشیدن، باربرداری از لایه‌های مختلف به یک اندازه انجام نمی‌شود و در نتیجه سطح مورد نظر پله‌ای یا دارای پستی و بلندی خواهد شد.

گچ

ماکت‌های گچی نسبت به سایر ماکتها سابقهٔ بیش‌تری دارند. ولی ماکت‌سازان فعلی، با این تکنیک، کمتر آشنا هستند. در گذشته، ابتدا طرح را با گل می‌ساختند و سپس از ماکت گلی، قالب گچی می‌گرفتند. معمولاً زمانی از ماکت گچی استفاده می‌شود که ساختن آن با مصالح دیگر، مشکل و یا غیرعملی باشد.

گچ، برای ساختن احجام بزرگ و ساده مناسب است. این ماده، یکی از شکل‌پذیرترین و ارزان‌ترین مواد است و برای ماکتی که در فضای بسته نگهداری می‌شود بسیار مناسب می‌باشد. این امتیازات، به علاوهٔ کاربرد آسان و نیاز به وسایل اندک، آن را به ماده‌ای مطلوب بدل کرده است. در کارهای بزرگ، گچ ساخته شده را با دست به کار می‌مالند و نسبت گچ و آب

۱- مدل مورد نظر، روی چرخ ساخته می‌شود.

۲- در این مرحله، حد بالای مدل مشخص می‌شود.

۴- قطعه به صورتی که می‌بینید برای بریدن کامل آماده می‌شود.

۳- بالای مدل تا زمانی که به فرم مطلوب برسد به این طریق تراشیده می‌شود.

۶- اندازه‌ها در هر لحظه کنترل می‌شوند. مرحله دوم ساخت آغاز می‌شود.

۵- مدل از روی چرخ جدا می‌شود. و به این ترتیب مرحله اول به پایان می‌رسد.

۸- تراش داخلی با استفاده از تکیه‌گاه

۷- قسمت دیگری از مدل با استفاده از یک تکیه‌گاه ساخته می‌شود.

۱۰- مرحله جدا شدن قطعه و پایان مرحله دوم

۹- مشخص کردن ارتفاع دقیق

۱۲- مرحله زدن مایع جدا کننده برای گذاردن گچ روی پایه ساخته شده

۱۱- ساخت یک پایه برای ایجاد یک مدل روی آن و آغاز مرحله سوم

۱۴- تراش گج گذارده شده روی پایه مایع جدا کننده خورده

۱۳- گج گذاری روی پایه - تراشیدن و اندازه گیری برای تراشهای بعدی

۱۶- سنباده زدن انحنا و نهایی کردن

۱۵- ایجاد انحنا - میزان انحنا لبه کار با شابلون بررسی می شود.

۱۷- قطعه از روی چرخ جدا می شود.

۱۹- قسمتی که مورد نیاز است به دقت بریده می شود.
(پایان مرحله سوم)

۱۸- اندازه خواسته شده روی رینگ گچی مشخص می گردد.

۲۱- نصب قطعات مختلف به وسیله چسب چوب یا لاتکس انجام می گیرد.

۲۰- ایجاد سوراخ و پین گذاری برای اتصال قطعه الحاقی (مرحله چهارم - مونتاژ)

۲۲- مدل تکمیل شده (مرحله ارائه)

شکل ۲۸- مراحل مختلف ساخت یک مدل گچی

در کاربرد گچ، لایه‌های گچ باید یکنواخت باشند تا شکل، به آهستگی کامل شود. برای دست یافتن به نتیجه مطلوب، قبل از ریختن یا کشیدن لایه بعد، می‌باید لایه قبلی را کمی زیر سازیم و فقط لایه آخر را صاف درمی‌آوریم. در موقع اضافه کردن هر لایه، اگر لایه زیر خشک شده است، باید آن را مرطوب کرد. نکته: برخی مواد مثل کربنات‌ها و سیلیکات‌ها باعث تأخیر در گیرش قالب یا قطعه گچی می‌شوند (در قدیم از چسب‌های سیلیکات سدیم یا چسب‌های محلول در آب و یا ریشه گل ختمی، برای تأخیر گیرش گچ استفاده می‌کرده‌اند و اگر قرار بود گچ زود بسته شود از محلول آب گرم و نمک طعام، بوراکس یا زاج استفاده می‌شده است).

طرز کار با گچ: بهتر است برای ساخت گچ از ظروف لاستیکی یا پلاستیکی استفاده شود. ابتدا ظرف را تا نیمه آب بریزید. گچ را کم کم در یک نقطه به آب اضافه کنید. به قدری گچ به آب اضافه کنید که کمی از آب بالا بزند. پس از چند لحظه آن را با دست به هم بزنید تا کاملاً مخلوط شود. به خاطر داشته باشید که اگر گچ را زیاد به هم بزنید اصطلاحاً «کشته» شده و دیگر سفت نخواهد شد. کمی صبر کنید تا گچ، آرام آرام سفت شده و به اصطلاح ببندد. وقتی گچ به شکل خمیری نرم درآمد آن را روی کار بکشید.

انواع مهم گچ مورد استفاده در ماکت‌سازی

گچ دند/نیزشکی یا ژئوسیت: این گچ را می‌توان با هم زدن رقیق کرد و با یک قلم‌مو به کار گرفت. قلم‌مو باید تمیز باشد و به‌طور مکرر آب کشیده شود تا گچ در آن، خود را ننهد. پاشیدن گچ را هم می‌توان با یک اسپری انجام داد. سنگ مخصوص این گچ را از معدن به کارخانه می‌آورند؛ خرد می‌کنند و در کوره با حرارت ۱۸۰ درجه سانتیگراد می‌پزند و سپس آسیاب کرده، بسته‌بندی می‌نمایند. این گچ با نام «گچ ژئوس» در بازار عرضه می‌گردد.

گچ مولدانو: از انواع گچ دند/نیزشکی است که بسیار بادوام و محکم و به رنگ کرم نخودی می‌باشد. این گچ، پس از ۲۰ دقیقه می‌بندد و پس از نیم ساعت کاملاً محکم می‌شود و نسبت مخلوط شدن آن با آب، یک به سه حجمی یعنی یک قسمت گچ به سه قسمت آب مخلوط می‌باشد. یکی از خصوصیات این گچ آن است

که هر قدر آب به آن اضافه کنیم و به هم بزنیم، کشته نمی‌شود. **مقاوم کردن ماکت‌های ساخته شده با گچ:** به منظور مقاوم شدن ماکت‌های گچی می‌توانیم روی آن را یک لایه رزین اسپری نماییم. در قدیم روش‌های دیگری برای محکم کردن به کار می‌رفت که هر چند مشکل بود ولی نتیجه خوبی را عاید می‌کرد. در زیر، دو نوع آن برای آشنایی ذکر می‌شود: **روش اول:** ماکت گچی را داخل فر اجاق گاز قرار داده، حرارت آن را به ۱۰۰ تا ۱۵۰ درجه سانتیگراد می‌رسانیم تا آب‌های موجود در درون ماکت خارج گردد. سپس آن را بیرون آورده، در محلول گرم هیدرات باریم غوطه‌ور می‌کنیم.

هرچه مدت غوطه‌ور شدن بیش‌تر باشد به همان اندازه درجه استحکام آن زیادتر می‌گردد. پس از مدتی، حجم را بیرون آورده با پارچه نرم مالش می‌دهیم و بعد آن را در محلول اسید اگزالیک (آب اکسیژنه) ۱۰ درصد (۱۰ قسمت اسید و ۹۰ قسمت آب) فرو می‌بریم. پس از مدتی، آن را بیرون آورده، خشک می‌کنیم و بعد با پارچه نرمی آن را پولیش می‌دهیم. در این مرحله، سطح آن استحکام سطح سنگ مرمر را پیدا می‌کند و در مقابل آب و رطوبت مقاوم می‌گردد. برای رنگ کردن با سولفات‌ها باید آن را پس از این که از فر بیرون آوردیم در محلول سولفات آهن (زاج سبز) و یا محلول سولفات مس (کاد کبود) و یا در محلول سولفات کروم فرو ببریم سپس به ترتیب در محلول هیدرات باریم و اسید اگزالیک غوطه‌ور کنیم.

روش دوم: ابتدا، مقداری اسیدبوریک که به‌صورت پودر سفید رنگ موجود است از فروشندگان مواد شیمیایی یا لوازم طلاسازی تهیه نموده، آن را در آب گرم حل می‌کنیم. اسیدبوریک در آب حل نمی‌شود مگر این که مقداری آمونیاک به آب اضافه کنیم. پس از این کار، ماکت را در محلول غوطه‌ور می‌سازیم و یا با ظرفی به شکل ملاقه، محلول را روی آن می‌ریزیم و پس از خشک شدن با پارچه نرمی مالش می‌دهیم تا صیقلی شود. محلول بالا را می‌توانید در موقع ساختن گچ به آن اضافه کنید. در این روش، اگر مقدار آمونیاک زیاد باشد گچ نمی‌بندد.

گچ، دارای خواص مختلفی است که از آن جمله می‌توان به ازدیاد حجم آن در موقع بستن، به میزان یک درصد و کاهش حجم آن پس از سفت شدن اشاره کرد. همچنین گچ پس از

خشک شدن کامل هر نوع رنگی را روی خود می‌پذیرد.

یافت می‌شود. چوبها در برابر رطوبت و دمای مختلف تغییر حجم می‌دهند. چوبهای مقاوم معمولاً سنگین هستند از این رو، وزن ماکت زیاد و غیرقابل حمل می‌شود و یا این که ماکت، پیچیدگی پیدا می‌کند.

چوب

چوب، ماده‌ای است که قدمت آن با سابقه زندگی بشر بر روی کره خاکی برابری می‌کند. این ماده اولیه در اکثر نقاط دنیا

شکل ۲۹- ماکت میز کار - ساخته شده با مقوا

شکل ۳۰- ماکت کشو - ساخته شده با استایروفوم - بلوفوم و روکش پشت چسبدار چوب

امتیازات عمده چوب

۱- فرم پذیری چوب

۲- برش خوردن راحت

فورمیکا: فبیریست که روی آن را لایه‌ای از رزینهای فنولیک یا ملامین کشیده‌اند و یا کلاً از این جنس با پرکننده چوبی در لایه زیرین می‌باشد و در بافتها و رنگهای متفاوتی دیده می‌شود و بیش تر برای ماکتهایی با سطح نهایی پردوام که سطح صاف و صیقلی دارند به کار برده می‌شود.

چوب باروکش پلی استر: اگر به سطح شفاف و یک دست نیاز داشته باشیم و کل سطح ما نیز مسطح باشد می‌توان از لایه قابل پاشش رزین پلی استر استفاده کرد که با ضخامت تا چهار میلیمتر نیز وجود دارد و سطح کار را شیشه‌ای و غیرقابل نفوذ می‌کند. پلی استر با پاششی می‌تواند شفاف و بی‌رنگ و یا رنگی باشد. قابلیت سنباده و پولیش خوردن بعدی را داشته و سطحی مناسب را برای ساخت صفحه شاسیهای خوب و ماندگار به ما می‌دهد.

صفحات فلزی

استفاده از هر ماده‌ای که ما را در رسیدن به فرم مورد نظر برای بهتر و واقعی تر نشان دادن ماکت یاری دهد کاملاً صحیح و بجاست. مواردی پیش می‌آید که اگر از صفحات، میله‌ها و قطعات فلزی در کار استفاده شود، هم جلوه نمایشی بهتری دارد و هم این که نوع اتصال، تا کردن و پرس کردن روی هم می‌تواند راحت تر و سریع تر و بهتر انجام پذیرد. قطعات فلزی را می‌توان با چسب، لچیم، اتصالات موقت و حتی با جوشهای مقاومتی (نقطه جوش)، جوش الکتریکی و جوش هواگاز به هم متصل کرد و نتیجه مناسبی را از این کار به دست آورد. این تجربه و سلیقه ماکت ساز است که می‌تواند به یاری او شتافته، او را در انتخاب اتصالات مناسب یاری دهد.

در ماکت سازی با چوب، معمولاً از تخته‌های خیلی نازک (روکشها) استفاده می‌شود که آنها را مانند مقوا، با تیغ و چاقو و حتی قیچی می‌توان برید. مانند چوب بالسا که از نمونه‌های پُر کاربرد در ماکت سازی است، این چوب از درختی به نام Ochroma به دست می‌آید و در ضمن، سبک ترین چوب تجاری است؛ دارای استحکام، سفتی و فرم پذیری با ابزاردستی است و به رنگهای سفید تا زرد روشن و قهوه‌ای ملایم دیده می‌شود و معمولاً در قطعات بسیار ظریف صنعتی مثل دیواره سازی داخل هواپیما و انواع ماکتها به کار می‌رود. استفاده از این چوب ماکت را سبک نموده و سبب تابیدگی هم نمی‌شود.

چوب ماهون، چوبی نرم و یک دست است و برای تراشیدن بسیار مناسب می‌باشد. در صورت دسترسی نداشتن به چوب ماهون، از چوب گلابی استفاده می‌شود که البته چوبی سفت است. در ساخت ماکت، از به کار بردن چوب کاج و سرو آزاد و صنوبر و یا هر درختی که صمغ دارد احتراز کنید و در نظر داشته باشید چوبی را که تهیه می‌کنید کاملاً خشک شده باشد.

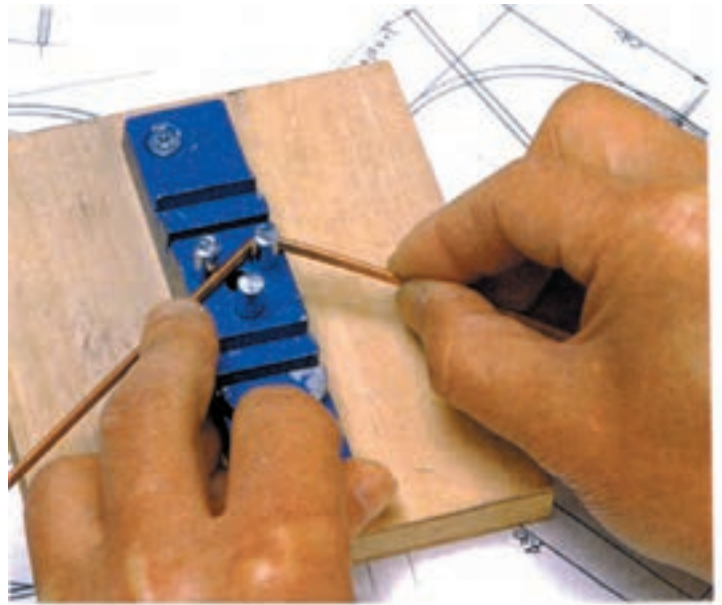
ابزار کار با چوب: تقریباً ابزارهایی که برای کار با مقوا از آنها نام برده شد، جواب گوی کار با چوب نیز هستند. فقط چند ابزار دیگر نیز باید به آنها اضافه کرد مثل: مغار، اسکنه، رنده و...

نارسایهای چوب

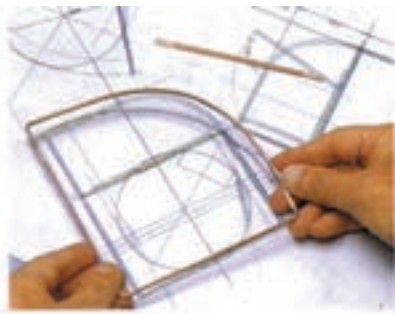
۱- **ترک خوردن:** این نارسایی در موقع خشک شدن چوب به وجود می‌آید.

۲- **آسیب پذیری چوب در مقابل موریانه:** سبب بوکی چوب به مرور زمان می‌شود.

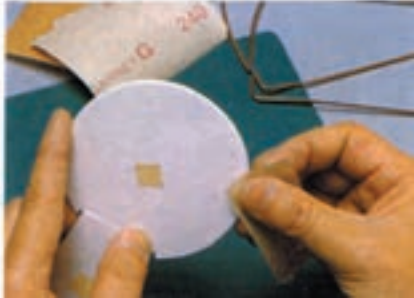
۳- **تغییر فرم های ناخواسته چوب:** انبساط و انقباض ابعاد چوب در برابر هواهای با رطوبت متفاوت سبب تغییر شکل ظاهری آن می‌گردد.

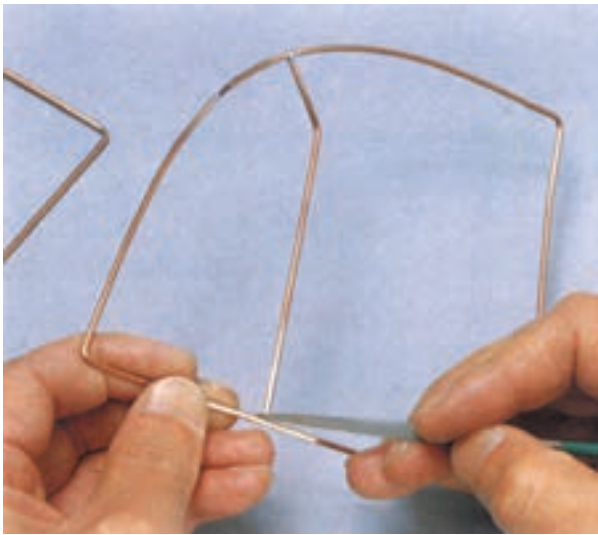
۱- از یک «قید کوچک» یا انبردست، برای خم کردن مفتول استفاده می‌شود.

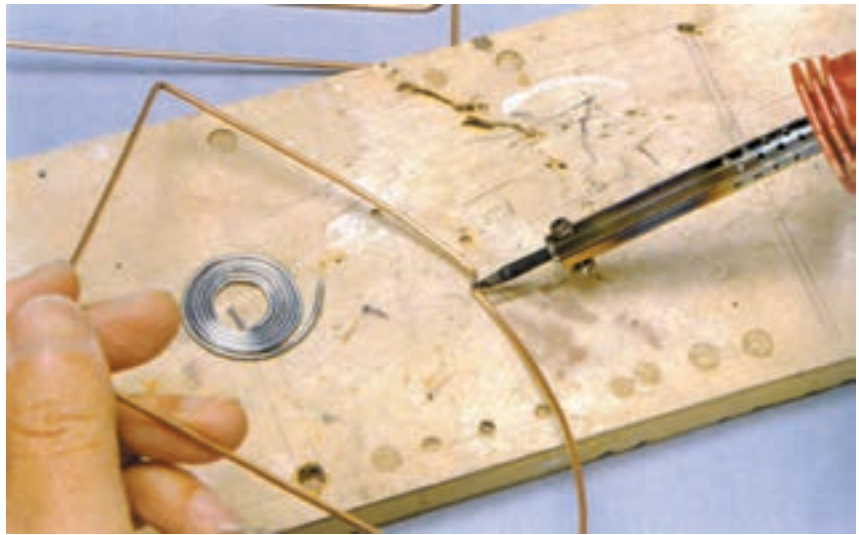
۲- خمها با نقشه تطبیق داده می‌شود و در صورت لزوم اصلاح می‌گردد.

۳- اطراف مقوای بریده شده با سنباده به طور کامل صاف می‌شود.

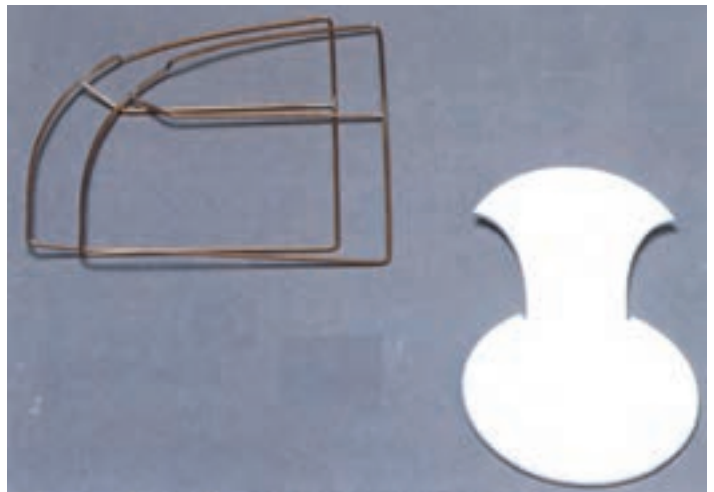
۵- اضافه‌های لحیم با سوهان زدوده می‌شود.

۴- در جاهایی که نیاز است از لحیم کاری استفاده می‌شود.

۷- مدل تکمیل شده

۶- قطعات، برای نصب نهایی آماده هستند.

شکل ۳۱- مراحل ساخت یک مدل با مفتول فلزی و مقوا

انواع مختلفی از فلزات به شکل ورق، میله، لوله و اشکال دیگر وجود دارد که به مهم‌ترین آنها از نظر جنس، اشاره می‌نماییم:

۱- آهنی یا فولادی

الف - با سطح سیاه: قابلیت لحیم کاری، جوشکاری و

چسبانیدن

ب - با سطح نقره‌ای گالوانیزه: قابلیت جوشکاری

(نقطه جوش، هواگاز) و چسبانیدن (پس از سنباده خوردن سطح)

ج - با سطح نقره‌ای براق استاینلس استیل^۱: قابلیت

چسبانیدن (پس از زبر شدن سطح محل اتصال با سنباده و استفاده

از چسب ایوکسی^۲ مخصوص)

گفتنی است که اتصالات موقت مثل پیچ و پرچ و پین و یا

اتصالات فیزیکی دیگر مثل تا کردن و پرس کردن لبه‌ها روی هم و

نظایر آن در روی تمامی فلزات قابل اجراست.

۲- آلیاژ با پایه مس

الف - برنج (مس و روی) با سطح طلایی نقره‌ای:

قابلیت لحیم کاری، جوش هواگاز و چسبانیدن

ب - برنز (مس و قلع) با سطح طلایی زرد: قابلیت

لحیم کاری، جوش هواگاز و چسبانیدن

۳- آلومینیوم

با سطح نقره‌ای مات: قابلیت چسبانیدن (پس از زبر کردن

سطح اتصال)

تمامی فلزات، به غیر از فلزات با سطوح استاینلس استیل

و گالوانیزه، پس از مدتی کدر می‌شوند. از این رو، بهتر است پس

از پولیش کاری، یک پوشش محافظ لاک‌ی مثل کیلر، پلی‌اورتان،

اپوکسی یا پلی‌استر روی آنها پاشیده شود تا از اکسید شدنشان

جلوگیری نماید.

فایبرگلاس^۳

اگر ساخت ماکتهایی با دوام بالا مطلوب باشد که در عین

حال، ضدآب، مقاوم و سبک هم باشند، (مثل برخی از ماکتهای

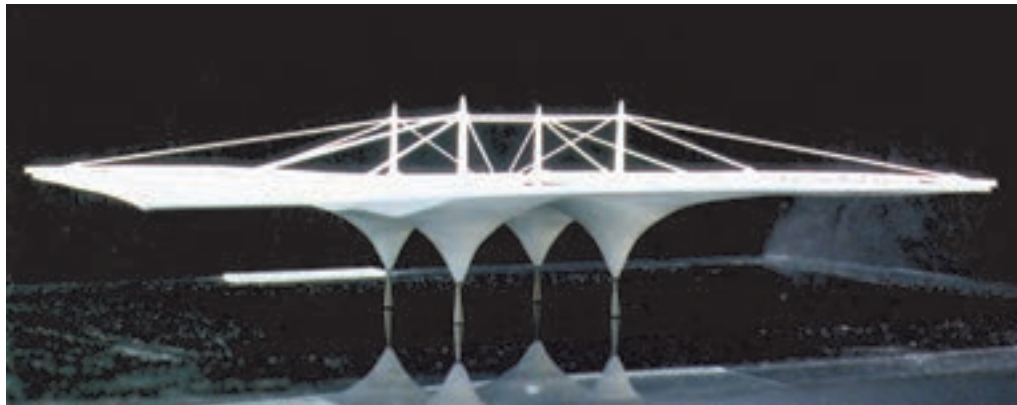
توپوگرافی) بهترین راه، استفاده از فایبرگلاس است.

روش کار به این شکل است که ابتدا ماکت را با جنسی مثل

خمیر می‌سازند. سپس از آن یک قالب گچی، پایه‌ماشه یا فایبرگلاس

می‌گیرند و پس از اتمام کار، داخل قالب را چند لایه فایبرگلاس

می‌زنند. با این کار، یک ماکت فایبرگلاسی به دست می‌آید.

شکل ۳۲- مدل پوسته‌ای با فایبرگلاس

گچ، پایه‌ماشه، خمیر، لاستیک یا پلاستیک باشد به ماده جداکننده آغشته نموده، رزین^۴ را که با کبالت و پرکننده‌ای مثل مل یا کربنات کلسیم، پودرهای رنگی و نظایر آن به همراه پرآکسید ترکیب شده

پلی‌استر ریختگی: ممکن است بخواهیم قطعه را از

جنس پلی‌استر به روش ریختگی به دست آوریم. انجام چنین کاری

ساده است. ابتدا قالب را که می‌تواند از جنس گل خشک شده،

۱- Stainless Steel

۲- Epoxy

۳- فایبرگلاس: رزین پلی‌استر + نفتالات کبالت (خشک‌کن) + هنگام استفاده پراکسید متیل اتیل کتون (فعال‌کننده) + لایه‌های پشم شیشه (به‌عنوان اسکلت و

محکم‌کننده الیافی). [البته فایبرگلاس با رزین و الیاف دیگر هم قابل اجرا می‌باشد.]

۴- رزین: صمغ یا چسبی که امروزه بیش‌تر به‌صورت مصنوعی به دست می‌آید. Resin

است درون آن می‌ریزیم. در این حالت، قالب پر شده و قطعه‌ای توپر به دست می‌آید.

البته می‌توان با قرار دادن قطعات فوم در داخل قالب و با ثابت نگه داشتن آنها، قطعه سبکی به دست آورد. پس از گذشت چند ساعت، قطعه کاملاً سخت می‌شود و آماده خروج از قالب است.

خصوصیات فایبر گلاس

- ۱- انواع رنگها را به خود می‌گیرد.
- ۲- عایق حرارت و الکتریسیته است.
- ۳- در مقابل رطوبت مقاوم است.
- ۴- در اثر ضربه‌های شدید شکننده است و در عین حال، تعمیر پذیر است.
- ۵- روی فایبرگلاس می‌توان لایه‌های دیگری افزود.

لاتکس^۱: ماده‌ای شیرابه مانند است که در دو نوع طبیعی و صنعتی وجود دارد. آب و آمونیاک این ماده، در اثر مجاورت با هوا، تبخیر و خشک می‌شود (هوا خشک) و پس از خشک شدن، حالتی ارتجاع پذیر و لاستیکی به خود می‌گیرد. از آن، برای چسباندن قطعات مختلف مثل پلاستوفومها و یا برای قالب گیری (قالبهای ارتجاع پذیر) استفاده می‌شود.

سیلیکون^۲ رابر: ماده‌ای سفید و مایع است به سفتی عسل و از دو جزء تشکیل شده است؛ یعنی این ماده با یک خشک کن (Hardner) به میزان ۲ تا ۵٪ ترکیب و پس از گذشت ۴ ساعت خشک می‌شود. پس از خشک شدن، حالتی لاستیکی و ارتجاع پذیر می‌یابد. به همین دلیل، از آن برای قالب گیری از قطعاتی که به خاطر شکل پیچیده‌شان از قالب بیرون نمی‌آیند، استفاده می‌شود. بدین شکل که قالب را کشیده، از قطعه جدا می‌نمایند.

آکرلیکها^۳ (پلکسی گلس)

نکته: فرهنگ لغت «پلاستیک» را به عنوان ماده‌ای که قابلیت شکل پذیری و قالب ریزی دارد تعریف می‌کند و آکرلیک، پلاستیک قابل ارتجاع در برابر حرارت است.

ویژگیهای خاص آکرلیک: آکرلیک جامد، دارای خصوصیات است که معمولاً آن را برای کار هنری و صنعتی مناسب می‌سازد. آکرلیک، ماده‌ای سفت و سبک است (یکی از سبک ترین پلاستیکها) به طوری که حدوداً تنها $\frac{1}{3}$ سنگینی آلومینیوم را دارد (آلومینیوم $\frac{2}{7}$ ، پلاستیک $\frac{1}{8}$). این ماده، دارای قدرت کششی بالاست و از نظر قابلیت خم شدن، با چوب قابل مقایسه است. هر چند که تنها حدود $\frac{1}{3}$ سفتی الوار ساختمانی را دارد. آکرلیک به اندازه دیگر پلاستیکهای قابل ارتجاع، در برابر حرارت مقاوم و سخت است. آکرلیک به اندازه شیشه سخت نیست اما قدرت ضربه پذیری آن، ده تا هفده برابر بیش تر از شیشه است و به رغم ظاهر شکستنی و شیشه مانندش، در برابر ترک مقاوم است و به راحتی نمی‌شکند، مگر آن که مورد اصابت ضربه‌های محکم مستقیم قرار بگیرد. انتقال حرارت از این ماده تقریباً ۲۰٪ کمتر از شیشه‌ای با ضخامت مساوی است. آکرلیک جامد، بی بو و در هنگام لمس کردن گرم است و در مقابل فلزات قلیایی، روغنها، گریسها، اسیدهای غیراکسیدکننده، الکل رقیق و اکثر مواد شیمیایی خانگی مقاوم است.

آکرلیک در مقابل فرسایندهای هوا و گذشت زمان، مقاومت بالایی دارد و هنگامی که تحت تغییرات وسیع رطوبت و درجه حرارت قرار می‌گیرد تغییر ابعادی نشان نمی‌دهد. هر چند که پلاستیک شفاف ممکن است با حضور طولانی مدت در معرض نور خورشید، کمی زرد شود.

آکرلیک، حتی در شعله آتش به سختی مشتعل می‌شود و هنگامی که شعله ور گردد به آهستگی می‌سوزد. دو نوع ورقه

۱- لاتکس: ماده‌ای شیرابه‌ای رنگ است که در دو نوع گیاهی و مصنوعی وجود دارد و در اثر مجاورت با هوا سفت می‌شود و حالتی لاستیکی و کشسان به خود می‌گیرد. از این ماده به عنوان چسب و ماده قالب گیری استفاده می‌شود. Latex

۲- سیلیکون: نوع عالی این ماده به نام «سیلیکون رابر» معروف است که نوعی ماده شیمیایی بوده و عموماً به رنگ شیری و به غلظت عسل می‌باشد. این ماده دارای یک خشک کن (هاردنر) است و در شماره‌های مختلف برای کاربردهای متفاوت وجود دارد. Silicone Rubber

۳- آکرلیک: از انواع پلاستیکهای گرمانرم (نرم شونده در برابر حرارت) است که در انواع ورق و مفتول با ضخامت و رنگهای مختلف، با چند نوع درجه سختی و شفافیت عرضه می‌گردد. Acrylic Resin

ب

الف

شکل ۳۳- ماکت‌های ساخته شده با آکرلیک (پلکسی گلس)

تابلوه‌ها، مجسمه‌های هنری و... به کار می‌رود. آکرلیک‌ها به صورت انواع بلوک‌ها، ورقه‌های نازک و ضخیم، میله و لوله به شکل شفاف خالص و یا مات و کدر عرضه می‌گردند.

هنگامی که ورق آکرلیک از کارخانه خارج می‌شود در دو روی آن کاغذ پوششی چسبانیده شده است تا در طول عملیات ماشین‌کاری از ایجاد هرگونه خراش بر سطح ورق آکرلیک و کنده شدن هرگونه تراشه از لبه آن، جلوگیری به عمل آید.

ابزار کار: انواع مته، به ویژه نوع کاربید تنگستن آن، تیزبر، شکل داده شده، اره با دندانه ریزتر از چوب‌بر و درشت‌تر از فلزبر، اره نواری دندانه ریز، اره عمود بر (چکش) دندانه ریز، اره مویی، سنگ‌سای برقی رومیزی و دستی - گیلانس^۱ و نمدهای پرداخت‌کننده محلهای برش.

مونتاز کردن پلاستیک‌ها (آکرلیک)؛ چسب‌کاری آکرلیک‌ها و چسب‌کاری سیال‌ساز

هنگامی که دو قطعه آکرلیک را به هم متصل می‌کنیم به یک

آکرلیک در دسترس است: آکرلیک انقباضی و غیرانقباضی. آکرلیک‌های غیرانقباضی ارزان‌تر از نوع انقباضی آن هستند و به همین دلیل، در جایی که حرارت نقشی ندارد یا در آن دسته عملیات دمای شکل دادن حرارتی که در آنها انقباض اهمیت چندانی ندارد، کاربرد مناسب‌تری دارد.

آکرلیک جامد، ماده‌ای سفت و بادوام است و قابلیت ماشین‌کاری آن عالی است. این ماده را می‌توان اره، دریل و پرداخت کرد. به‌طور کلی، کار کردن بر روی آکرلیک، همانند کار کردن بر روی چوب یا فلزات نرم است. علاوه بر این، آکرلیک را می‌توان با حرارت به شکل دلخواه درآورد. این ماده دارای قابلیت‌های چسبندگی ویژه است، به طوری که، قطعات آن را می‌توان به صورت محکم، بدون آن که نقطه اتصال آن مشخص باشد، چسباند. آکرلیک، رنگ را به خود می‌گیرد و در مقابل رطوبت شدیداً نفوذناپذیر است.

یکی از امتیازات مهم آن، شفاف بودن فوق‌العاده آن است. از این رو، برای ساختن ورق‌های شفاف صنعتی، ساختمانی،

۱- گیلانس: صفحات پارچه‌ای پنبه‌ای مدور که روی هم دوخته شده و قطری حدود ۳ سانتیمتر را با دایره‌ای بین ۳۰-۲۰ سانتیمتر را تشکیل داده‌اند. این وسیله که در مرکز آن سوراخی تعبیه شده و روی شافت سنگ رومیزی بسته می‌شود، به وسیله واکس مخصوص، هنگام چرخش، قطعات پلاستیکی، فلزی و شیشه‌ای را پرداخت می‌نماید. Glance

است به کار رود کلو فرم و استن است. قطعاتی که قرار است چسبانده شوند باید سطوحی پرداخت نشده و اندکی ساییده داشته باشند و در ردیف هم قرار گیرند. برای چسبانیدن با کلو فرم، می باید کلو فرم را داخل یک سرنگ تزریق تمام پلاستیکی ریخته، در محل مورد نیاز تزریق کرد. با این کار ماده چسبنده در تمامی سطح اتصال جاری شده، قطعات را به هم می چسباند (اتصال با واکنش موینگی).

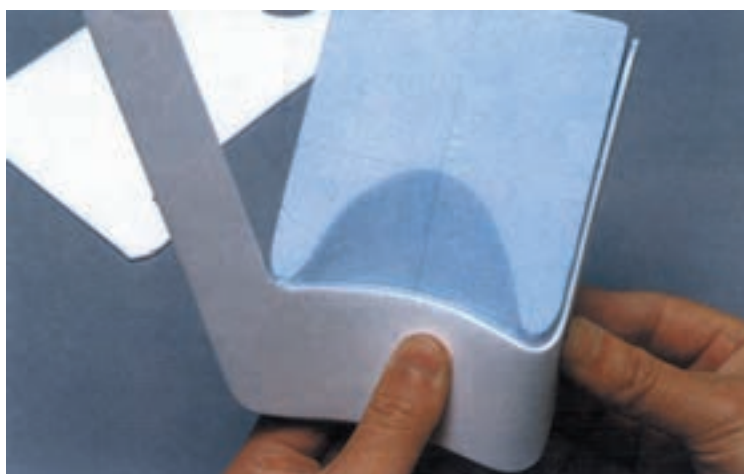
چسب حلال سیال ساز نیاز داریم. در این روش، در حین نفوذ و تبخیر حلال دو قسمت نرم شده به طور واقعی به طرف هم جریان می یابند و به هم متصل می شوند. این نوع اتصال، شبیه فلز جوش خورده است. عوامل چسبی عبارتند از: چسبهای حلال و مونومرهای قابل پلیمریزه شدن مثل دی کلرید اتیلن، دی کلرید متیلن، مونومر متالیک متیل با چسبهای اپوکسی. عامل دیگری که ممکن

۳- برای به دست آوردن انحنایها، یک کاغذ ترسیم (کالک) روی قسمتهای منحنی شابلون بلوفومی گذارده می شود و خطوط انحنای برای رسم گسترده مدل پلاستیکی ترسیم می گردد.

۲- شابلون فرم دهنده ورق پلاستیکی را با بلوفوم می سازیم.

۱- خطوط محیطی الگو روی ورق پلاستیکی رسم می شود.

۴- قسمتهای بریده شده از ورقهای پلاستیکی پس از حرارت دهی، برای فرم گیری و کنترل، روی شابلون فومی قرار می گیرد.

۷- مدل رنگ آمیزی و مونتاژ می شود.

۶- در این مرحله لبه های مدل پرداخت می شود و کار، نهایی می گردد.

۵- پس از فرم دهی کل یک سطح، قسمتهای مورد نظر بریده می شود.

شکل ۳۴- مراحل ساخت یک مدل با ورق پلاستیکی

نحوه شکل دادن به آکریلیکها: آکریلیکها را می توان با ماشین تراشهای برقی تراش داد و همچنین می توان با فرآیندهای حرارتی، شکل لازم را ایجاد نمود. آکریلیکها در حرارتهای مابین ۱۲۱ تا ۱۷۱ درجه سانتیگراد نرم می شوند و در این مرحله نرمی و انعطاف پذیری یک ورق لاستیک را پیدا می کنند. در این موقع می توان آکریلیک را با فشار وارد قالب کرد یا روی کار کشید و یا با خلأ یا دمیدن یا با دست، آن را شکل داد.

انواع اتصالات و چسبها

مواد و مصالح گوناگون ماکت، نیاز به مواد مختلفی برای اتصال به یکدیگر دارند که در زیر برخی را گذرا و بعضی دیگر را مفصل تر بررسی خواهیم کرد. همان گونه که مستحضرید با اتصال قطعات ماکت به یکدیگر است که کل مجموعه شکل گرفته و پیکره واحد به وجود می آید.

هرچه این اتصالات، صحیح، ظریف، قوی و زیباتر باشند، کار نهایی مطلوب تر خواهد بود و کار دلچسب تر به نظر رسیده و از دوام بهتری نیز برخوردار خواهد شد. برای نیل به این منظور باید انواع اتصالات (اعم از چسب، میخ، دوخت، جوش، پیچ، پین، قفل فاق و زیانه و غیره) را شناخت و آنها را در محل خود به خوبی به کار گرفت. این حسن انتخاب و ظرافت در به کارگیری، همان هنر ماکت ساز است که این کار را در رسته کارهای هنری جای می دهد.

چسبها: چسبها، انواع و اقسام مختلفی دارند ولی باید نوعی از آن را انتخاب نمود که مناسب جنس مورد نظر باشد. در زیر، تعدادی از چسبهای مهم معرفی می شوند:

چسبهای تینری: این نوع چسب، قطعات مختلف کاغذی، چرمی و پلاستیکی را به خوبی به هم می چسباند ولی برای چسبانیدن قطعات پلاستوفومی و بلوفومی کاربرد ندارد زیرا آنها را می خورد.

چسب لاتکس: مخصوص چسبانیدن بلوفوم و پلاستوفوم است.

چسب قطره ای: تقریباً همه چیز را می چسباند؛ فقط ترد

است و برای قطعات نرم مثل چرم مناسب نیست.
چسب چوب: برای قطعات چوبی و کاغذی که سلولزی هستند مناسب است.

چسبهای حلال در آب: برای کاغذ خوب است ولی باعث تاب برداشتن آن می شود.

چسبهای الکلی: برای کاغذ، چرم و مقوا مناسبند.
چسبهای اسپری^۱: برای مقوا و کاغذ بسیار مناسباند و اتصالات تمیزی ارائه می دهند.

چسبهای اپوکسی: برای چسبانیدن اکثر قطعات مثل سنگ، بتن و غیره و حتی قطعات نامشابه کاربرد دارد و انواع مختلفی هم دارد و در دو نوع رنگی و بی رنگ موجود است.

چسبهای فنلی: در حرارت سفت می شوند و در ماکت سازی، زیاد کاربرد ندارند.

چسب حرارتی: نوعی دیگر از چسبهاست که با استفاده از تفنگ حرارتی و میله های پلاستیکی ذوب شونده که مانند فشنگ داخل آن جا می خورند عمل می کنند و دو قطعه را به هم اتصال می دهند.

جوش حرارتی با ابزار گرم: مثل هویه که دو سطح را ذوب کرده، به هم می چسباند.

جوش با حرارت شعله گاز: که دو سطح را گرم کرده، ماده پلاستیکی دیگر به عنوان پرکننده ذوب می شود و دو سطح گرم شده را به هم جوش می دهد.

جوش با اشعه مادون قرمز: که با اشعه، قطعه فلزی ابزار را گرم کرده، آن قطعه ابزاری دو سطح معمولاً پلاستیکی را داغ می کند و به هم جوش می دهد.

جوش اولتراسونیک^۲ یا مافوق صوت: در این روش، به وسیله موجهای ریز، قطعات پلاستیکی که در معرض این موج قرار دارند را ذوب کرده، به هم جوش می دهند.

چسبهای متال پلاست^۳: این چسب، رنگی شبیه آلومینیوم دارد و قدرت و سختی آن با فلز برابری می کند و تقریباً همه چیز را می چسباند؛ ولی بیش تر برای پر کردن قطعات فلزی که باید مثل فلز عمل کند به کار می رود. در بسته های نیم کیلویی فراهم